

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **P. B.**

zastoupený advokátem Mgr. Janem Kvapilem, ČAK 13992,
se sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č.j. MPSV-2024/185347-919, sp. zn. SZ/MPSV-2024/108641-919,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 08. 2024, č.j. MPSV-2024/185347-919, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Odměna ustanovenému advokátovi Mgr. Janu Kvapilovi se přiznává v částce 2.600 Kč, přičemž mu tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „ÚP“) ze dne 02. 04. 2024, č.j. 10734/2024/PAA, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše příspěvku na péči.
2. Žalobce v bodě I. předmětné žaloby uvedl, že je těžce nemocným člověkem (ZTP), který si není schopen sám hájit svá práva, proto požádal o ustanovení zástupce. V bodě II. podané žaloby uvedl, že žádal o zvýšení závislosti na pomoci jiné osoby na stupeň II., neboť nemá zvládat tyto základní životní potřeby: mobilitu, orientaci, komunikaci, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity, péči o domácnost a částečně i stravování. Nad rámec uvedeného požádal o umožnění euthanasie. V návaznosti na uvedené vyličení rozhodných skutečností pak navrhnul petit, aby soud žalobci umožnil euthanazii, přiznal pomoc jiné fyzické osoby ve stupni II. a nahradil náklady řízení.
3. Krajský soud následně vyhověl žádosti o ustanovení zástupce žalobci, neboť ten je soudu dobře znám z mnohých jiných řízení, načež mu ustanovil jako zástupce Mgr. Jana Kvapila, ev. č. 13992, sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice.
4. Následně krajský soud obdržel dne 11. 10. 2024 od ustanoveného právního zástupce žalobce doplnění žaloby, spolu s kopií žalovaného rozhodnutí, jakož i dalšími podklady. Nejprve stojí uvedeno, že žalobce považuje napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí, za nesprávné a nezákonné. *In concreto* stojí namítáno, že posudková komise učinila nesprávné závěry, když jsou neúplné, necelistvé a nepřesvědčivé. V dotčených posudcích stojí uvedeno, že žalobce není schopen zvládat tři základní životní potřeby, a to tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Ostatní posuzované základní životní potřeby zvládat má, byť v pomalejším tempu s facilitátory a občasnou kontrolou či připomínáním. V této souvislosti žalobce upozornil na skutečnost, že už dříve mu byl přiznán I. stupeň závislosti, při jehož posuzování se dospělo k závěru, že nezvládá mj. mobilitu. Podle vyjádření žalobce se jeho zdravotní komplikace v meziobdobí nezlepšily, ale naopak mělo dojít k jejich zhoršení, proto mu je nesrozumitelné, jak mohla dojít posudková komise nyní k závěru, že mobilitu zvládá. Žalobce se domnívá, že pouhý odkaz na absenci těžkého postižení hybnosti horních a dolních končetin ve smyslu jejich ochrnutí je nedostatečným odůvodnění ze strany posudkové komise, když nemá žádnou vypovídající hodnotu ve vztahu k posuzování samotného zvládání mobility ze strany žalobce, neboť sama (ne)přítomnost takového ochrnutí není sama o sobě rozhodující. Žalobce nadále poukazuje na nezbytnost hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby.
5. Žalobce má dále za to, že posudková komise nesprávně vyhodnotila i schopnost žalobce zvládat další základní životní potřeby, a to konkrétně orientaci a komunikaci. Žalobce se odkazuje na samotné vyličení závěrů posudkové komise, když bylo uvedeno, že příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je chronická těžká sociální fobie, chronická těžká posttraumatická porucha, úzkostná porucha, recidivující depresivní dekompenzace se suicidálními projevy. Žalobce dodává, že není schopen se orientovat v obvyklých situacích a zejména v nich přiměřeně reagovat. Nad rámec uvedeného se žalobce domnívá, že nezvládá ani poslední základní životní potřebu, a to komunikaci, což odůvodňuje na základě neurčitosti a nesrozumitelnosti jeho podání, která činí vůči soudům a správním orgánům. K doplnění žaloby byla připojena i fotokopie žalovaného rozhodnutí, včetně kopie posudku a protokolu o jednání, jakož i usnesení OS pro Prahu 8.

6. Žalovaný se ve svém vyjádření k předmětné žalobě víceméně odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. *In concreto* žalovaný uvedl, že při zjištěném zdravotním stavu není z posudkově medicínského hlediska důvod pro hodnocení zbývajících základních životních potřeb jako nezvladatelných, když se nejedná o těžké postižení hybnosti horních a dolních končetin ve smyslu jejich ochrnutí, ani závažné postižení zraku stupně praktické nevidomosti ani sluchu v praktické nedoslýchavosti. Nejedná se o těžké mentální postižení, ani těžké pozbytí duševních kompetencí. Nejen z uvedených důvodů tak žalovaný považuje zdravotní posudek za komplexní, objektivní a přesvědčivý.
7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
9. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést

zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní*

námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

12. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
13. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat se námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
14. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
15. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
16. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v

odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

17. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

18. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.

19. Žalobce požádal o přehodnocení jeho stupně závislosti na pomoci jiné osoby, když požádal o jeho překvalifikování ze stupně I. na stupeň II. Žalobce i žalovaný se shodují v tom, že žalobce s určitostí nezvládá tři základní životní potřeby, a to **tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost**. V případě otázky nezvládání dalších základních životních potřeb se však jejich postoje rozcházejí.

20. Ust. § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, uvádí, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

21. Žalobce zastává přesvědčení (doplnění žaloby), že nad rámec uvedeného nezvládá především tyto základní životní potřeby, a to **mobilitu, orientaci a komunikaci**. S přihlédnutím k tomu, že do ustanovení právního zástupce vyjádřil větší počet nezvládnutí základních životních potřeb. Dlužno podotknout, že soud není legitimován k tomu, aby si sám utvořil úsudek o (ne)schopnosti zvládat základních životní potřeby žalobce, když takové posouzení může učinit jen orgán vybavený dostatečnými odbornými kompetencemi, typ. posudkový orgán (srov. rozsudek KS v Ostravě ze dne 17. 9. 2015, č. j. 20 Ad 87/2014-28).
22. Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž i v tomto řízení platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, slovy zákona: „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního řádu).
23. V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“) k posouzení stupně závislosti žalobce (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány.
24. Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
25. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.
26. Podle ust. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).
27. Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „*vyhláška*“): (1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. (2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. (3) Při hodnocení

schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí a) tělesné struktury a b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. (4) Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

28. Podle ust. § 2 vyhlášky: (1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. (2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převládajícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.
29. Podstatné je zejména ust. § 2a vyhlášky, podle něhož platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nezvládnutí jedné z dílčích aktivit vymezených v příloze prováděcí vyhlášky pro danou potřebu je podmínkou dostačující k tomu, aby byl žadatel uznán osobou neschopnou zvládat příslušnou základní životní potřebu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č.j. 3 Ads 50/2013-32). Dále Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že *„pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit“* NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015 č. j. 3 Ads 69/2014-50 dále uvedl: *„[...] v případě soudního přezkumu zdravotního stavu osob se rozhodnutí soudu opírá především o odborné, lékařské posouzení. Posouzení zdravotního stavu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k orgánům, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. [...] Výsledný posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost“* (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82).

30. Podle ust. § 2c vyhlášky se při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.
31. Pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění. V řízeních, ve kterých je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009–53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014–24).
32. V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013–34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014–37, ze dne 26. 03. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014–60, anebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014–23). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/22014–28. V souladu s ust. § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014–37). Nezvládnutí, byť jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013–32). Jestliže na základě podkladů lékařského posudku lze konstatovat, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá a posudková komise dospěje k závěru, že tato životní potřeba je i přesto zvládána, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013–32). Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014–37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013–25).
33. Co se týče nezvládnutí potřeby komunikace, tak žalobce svoje úvahy opřel o jeho dříve učiněná podání, která adresoval soudům či správním orgánům, která byla shledána jako neurčitá a nesrozumitelná. K ilustrování doložil kopii listin adresovaných orgánům veřejné moci a soudům. Ze závěrů posudkového hodnocení je pak ke komunikaci uvedeno, že žalobce na otázky odpovídal adekvátně, zvládá psát a ovládá mobilní telefon (str. 4 posudkového zhodnocení). Ve vztahu k potřebě zvládání komunikace musí krajský soud

uvést nejprve to, že argumentovat její neovládání neurčitostí a nesrozumitelností podání učiněných vůči orgánům veřejné moci a soudům se jeví přinejmenším jako zavádějící. Nutno brát v potaz to, že taková podání vybočují z rozsahu běžné "každodenní" komunikace, proto nejsou a nemohou být v této logice vypovídající. Už vůbec není možné opírat takové úvahy o závěru příslušných orgánů (soudů), které hodnotily jednotlivá podání po právní stránce příslušných dotčených právních předpisů, a nikoliv toliko po stránce zvládnutí základní životní potřeby komunikace. V tomto ohledu se jeví argumentace žalobce za zavádějící. Na druhou stranu je třeba vymínit, že strohé konstatování toho, že žalobce zvládá potřebu komunikace tím, že odpovídá na otázky, zvládá psát a ovládá mobilní telefon, působí velmi povrchně a nedostatečně. Příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., pod písmenem c) uvádí, že za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy je daná osoba schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí, a tak se dorozumět s okolím, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným obrazovým a zvukovým signálům, jakož i používat běžné komunikační prostředky (nejen mobilní telefon).

34. Pojem komunikace (lat. *communicatio*) nemá výlučnou definici. Nicméně za komunikaci může být označena dovednost (schopnost) člověka užívat výrazové prostředky nejen k výbavě informací, ale rovněž k vytváření, udržování a pěstování mezilidských vztahů. Z tohoto důvodu je schopnost komunikace jednou ze sociálních dovedností (více viz. THOROVÁ, K. *Vývojová psychologie: proměny lidské psychiky od početí po smrt*. Praha: Portál, 2015, s. 224. ISBN 978-80-262-0714-6). Za komunikaci je ovšem možné považovat i systém výměny informací v rámci sociální interakce, jehož je nedílnou součástí (k tomu viz. VALENTA, M. *Slovník sociální pedagogiky*. Praha: Portál, 2015. ISBN 978-80-262-0937-9). Komunikaci je tak možno rozeznat *stricto sensu* jako prostou výměnu informací, resp. předávání sdělení. Vedle toho je možné ji *largo sensu* vnímat jako společné sdílení nejen obsahu, ale toliko i společný podíl a účast na něm, tj. jako společenství týkající se přijímání a dávání v rámci sociálního prostředí (viz. PAULÍK, K. *Psychologické základy lidské komunikace*. Ostrava: VŠB – TU Ostrava, 2007, s. 5-8). Komunikace probíhá v komunikačním procesu, který má strany (komunikátor – komunikant), obsah (komuniké), jenž probíhá skrze komunikační kanál za využití komunikačních kódů. Celkový kontext komunikace ovlivňuje celá řada exogenních a endogenních činitelů, a to i těch psychosomatických.
35. V rámci výše uvedeného se nelze spokojit s hodnocením zvládnutí schopnosti komunikace ze strany žalobce s poukázáním na to, že dokáže psát, odpovídá na otázky a zvládá ovládat mobilní telefon. Narušení schopnosti komunikace se totiž může projevat v interferenci některé roviny komunikačních kompetencí/schopností (viz. LECHTA, V. *Symptomatické poruchy řeči u dětí*. Praha: Portál, 2002, s. 51. ISBN 80-7178-572-5). Žalobce vhodně poukázal na skutečnost, která je zmíněna, avšak evaluačně opomenuta v dotčeném posudku, a to že žalobce trpí chronickou těžkou sociální fobií, chronickou těžkou posttraumatickou poruchou, úzkostnou poruchou, recidivující depresivní dekompenzací se suicidálními projevy. Všechny tyto skutečnosti nesou potenciál ovlivnit jeho komunikační schopnosti v rámci sociálního prostředí, resp. sociální interakce. Odborné posouzení se však s těmito aspekty vůbec nezabývalo. Ve vztahu k zmíněnému mobilnímu telefonu je třeba uvést, že nelze zaměňovat při hodnocení schopnosti dorozumívat se (komunikovat) psanou zprávu s používáním elektronického zařízení (počítače, mobilního telefonu, k tomu srov. bod 15 rozsudku KS v Ostravě ze dne 17. 9. 2015, č. j. 20 Ad 87/2014-28). Posuzování komunikační

schopnosti musí být v tomto ohledu zkoumáno komplexní přístupem, tj. reflektující celý rozsah komunikační schopnosti. Omezovat se na posuzování komunikace *stricto sensu*, tj. na pouhou výměnu informací (odpovídání na otázky, zvládání psaní), je v komplexnosti posuzování schopnosti (ne)zvládání potřeby komunikace nedostačující.

36. Pokud jde o (ne)zvládání potřeby **mobility**, tak příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., pod písmenem a) uvádí, že za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy je daná osoba schopna vstávat a usedat, stát, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, příp. s přerušováním v podobě zastávek, ve vzdálenost alespoň 200 metrů, otevírat a zavírat dveře, zvládnout chůzi po schodech, jakož i nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků. Posudkové hodnocení se přitom zabývalo pouze tím, že žalobce chodí s pomocí dvou francouzských holí a zvládne sejít a vystoupat schody, čímž má uvedenou potřebu zvládat v pomalejším tempu s facilitátory. Nicméně posudkové hodnocení se nezabývá namítanou skutečností toho, jestli a jak (ne)zvládá žalobce chůzi po schodech, když trpí nevratným postižením páteře, tj. těžkým postižením pohybového aparátu. Respektive nebylo provedeno komplexní hodnocení (ne)zvládání potřeby mobility po stránce kvalitativní.
37. V případě (ne)zvládání potřeby **orientace** příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., pod písmenem b) uvádí, že za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy je daná osoba schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobu, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, jakož se i orientovat v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je orientaci v obvyklém prostředí a situacích nezbytné zásadně hodnotit ve vztahu ke zdravé osobě stejného věku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 9 Ads 165/2014 - 65), zároveň se bere v úvahu schopnost zvládat potřebu alespoň „v přijatelném standardu“ (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách; srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 Ads 86/2014 - 40, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 10 Ads 190/2014 - 28). „Obvyklost“ prostředí a situace je tedy třeba posuzovat ve srovnání se zdravými jedinci stejného věku. Pro závěr, že jedinec aktivitu nezvládá, je třeba, aby ji nezvládal ani v určitém přijatelném standardu, při zohlednění limitů daných jeho zdravotním stavem. Při hodnocení schopností stěžovatele zvládat jednotlivé základní životní potřeby v obvyklém prostředí a situacích, jakož jeho schopnosti v nich přiměřeně reagovat, je bezpochyby nutné zohlednit i úzkostné stavy, kterými má stěžovatel údajně trpět.
38. Krajský soud hodnotil jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost posudku PK MPSV ve vztahu k hodnocení schopnosti stěžovatele zvládat sporné základní životní potřeby. Shledal, že závěry žalovaného správné nejsou a nezbyvá než přisvědčit námitkám žalobce. V posudku ze dne 31. 7. 2024, č.j. SZ/2024/733-HK.12, stojí uvedeno, že došlo k objektivizaci všech skutečností, které se týkají zdravotního stavu žalobce. Toto samotné vyjádření není správné, když ve zmíněném posudku mj. stojí, že „...nemá těžké postižení hybnosti horních a dolních končetin ve smyslu jejich ochrnutí...“. Tento závěr nereflektuje dílčí lékařské závěry, ve kterých stojí opakovaně uvedeno, že žalobce trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem s těžkým postižením pohybového aparátu spočívajícího v nevratném postižení páteře, a to navíc s postupnou regresí. Krajský soud není přesvědčen o závěrech posudkového hodnocení, když namísto objektivizování daných skutečností došlo spíše k jejich bagatelizování.

39. Žalované rozhodnutí není vystavěno na podkladě materiálně-komplexního hodnocení schopnosti žalobce (hodnocení provedené dle cit. vyhlášky a její přílohy 1.) zvládat jednotlivé aktivity ve vztahu k potřebám, které byly považovány za takové, které žalobce zvládá a jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm a) s.ř.s.). Z logiky věci touto vadou trpí i samotný posudek PK MPSV, který byl do žalovaného rozhodnutí převzat. Odkaz na komplexnost, úplnost a přesvědčivost posudkového hodnocení v samotném posudku nese charakter slepého formalismu. Z posudku, ale i ze žalovaného rozhodnutí konkrétně nevyplývá, jak PK MPSV a žalovaný hodnotil zvládání všech jednotlivých aktivit při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby, které nebyly uznány.
40. Krajský soud musí konstatovat, že i tento posudek PK MPSV, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice odkazuje na zmíněné sociální šetření, avšak nedostatečně hodnotí schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb, které byly hodnoceny jako ty, které žalobce zvládá. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobcem, a to zejména ve světle závěrů ze zmíněného provedeného sociálního šetření, které se mají týkat hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobce, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči, když chybí i úvahy týkající se naplnění či nenaplnění všech hledisek uvedených v příloze 1 prováděcí vyhlášky ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).
41. *Per analogiam* je možné demonstrovat nedostatečnost výpovědní hodnoty posudku, proto i z něho vycházejícího rozhodnutí, tj. u rozhodnutí, kde soud hodnotil stav, kdy např. při posuzování zvládání jedné ze základních životních potřeb (oblékání a obouvání) nebyla zohledněna neschopnost posuzované osoby vybrat si oblečení a obuv přiměřeně okolnostem. Načež byl vysloven závěr, že pouhá schopnost obléknout si jinak připravený oděv a nazout si jinak připravenou obuv, pak sama o osobě nenaplnňuje kritérium pro uznání schopnosti zvládat tuto potřebu. Pakliže je však rozhodnuto opačně, tj. že dochází ke zvládání této potřeby, tak je rozhodnutí stiženo nepřezkoumatelností, proto i nezákonností (viz. rozsudek KS v Ostravě ze dne 21. 5. 2014, č.j. 38 Ad 36/2013.20). Vztaheno na konkrétní případ docházíme analogicky k závěru, že i žalované rozhodnutí je stiženo vadou nepřezkoumatelnosti, když přebírá posudkové závěry o tom, že žalobce není schopen zvládat tři základních životní potřeby a zbylé zvládá, byť za použití pomoci či facilitátorů. Jedná se totiž o toliko abstraktní závěr, že jej není možné ověřit z dotčených podkladů, proto ani posudková komise nemohla vyslovit závěr o tom, že tyto potřeby jsou (ne)zvládnuty.
42. Celkový závěr posouzení (ne)zvládání základních životních potřeb žalobce tak působí nepřesvědčivě až povrchně. Krajský soud tímto zrušujícím rozsudkem trvá na tom, že **příslušné orgány musejí věc znovu projednat a detailněji se zabývat (ne)zvládáním základních životních potřeb žalobce vůči fakticitě jeho zdravotního stavu v komplexnosti.** Jejich další závěry musejí být nejen přezkoumatelné, ale i náležitě přesvědčivé, čehož mohou dosáhnout mj. bližším rozvedením jednotlivých podmínek hodnocení základních životních potřeb žalobce. S přihlédnutím k rozhodovací praxi jiných soudů platí, že žalované rozhodnutí se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav tehdy, když posudek nelze považovat za

presvědčivý a úplný, zejména pro přílišnou obecnost a komplexní nepřihlédnutí všem rozhodným skutečnostem, které mohou být relevantní k patřičnému hodnocení zvládání životních potřeb (srov. rozsudek KS v Praze ze dne 29. 5. 2018, č.j. 42 Ad 4/2017-35).

43. K blíže nespecifikované "žádosti o povolení euthanasie" krajský soud uvádí, jak už i ve svých dřívějších rozhodnutích učinil, že právní řád ČR eutanázii neumožňuje. V opačné případě, i kdyby byla právním řádem ČR přípustná, tak o ní dozajista nebude oprávněn rozhodovat správní soud, neboť ten v souladu s ust. § 2 s.ř.s. poskytuje ochranu především veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob.
44. Soud ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Podle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v ust. § 35 odst. 2 s. ř. s. hradí stát. Soud proto rozhodl, že se ustanovenému zástupci žalobce přiznává odměnu advokáta za 2 úkony právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění žaloby] dle ust. § 7 bodu 3. ve spojení s ust. § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 2.000 Kč (2 x 1.000 Kč), paušální náhradu hotových výdajů advokáta (dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) spojených se dvěma úkony právní služby (2 x 300 Kč). Celkem tedy výše odměny ustanoveného advokáta činí 2.600 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. února 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.

samosoudce